

[Lone Dybkjær]

Fru Lilli Gyldenkilde siger, at man kun kan få noget at vide om de 1,5 pct. indtil 1987. Vi må sige – og jeg siger det nu, fordi det hænger sammen med beskæftigelsen – at vi ikke har bundet os længere end til 1987, og så må vi finde ud af, hvad vi gør til den tid, også hvad angår finansiering af tingene.

Når vi er gået ind i dette, er det, fordi vi ønsker på nuværende tidspunkt at give et helt ekstraordinært bidrag til at holde omkostningerne nede, sådan at vi kan få mere gang i beskæftigelsen. Det var hovedmotivet for os, da vi diskuterede disse ting.

Vi må naturligvis vurdere resultatet af dette, vi må se, hvordan det virker: lykkes det for os at holde omkostningerne nede, eller lykkes det os ikke? Det er klart, at vi må se arbejdsgiverbidraget på de 1,5 pct. af lønsummen i den sammenhæng. Det mener jeg det vil være naturligt at gøre engang i løbet af efteråret 1986.

Mange af deputationerne har talt om arbejdstidsnedsættelsen og har også sagt, at den ikke giver et bidrag til øget beskæftigelse. Jeg vil godt medgive, at den ikke giver noget stort bidrag til beskæftigelsen. Vi har haft mange interessante variationer af den arbejdstidsnedsættelse: 12 minutter om dagen eller 11 sekunder i timen, og hvad man nu har kunnet få det til, og det er selvfølgelig én måde at se det på. Vi har også haft deputationer, der sagde, at de hellere ville have ingenting end kun en time. De ville have 40 timer eller 35 timer. De kunne overhovedet ikke gå ind for, at man skulle sætte arbejdstiden langsomt ned.

Jeg vil godt sige, at dette for os er en begyndelse. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at arbejdstiden vil gå ned som følge af den teknologiske udvikling. Det er der ingen som helst tvivl om, og så må man tage nogle små skridt. Jeg tror ikke på, at det er forsvarligt rent beskæftigelsesmæssigt at sætte arbejdstiden ned fra 40 til 35 timer på én gang. Man skal se den ene time som en begyndelse, og jeg synes også, at man, når man tilrettelægger det – og det er jo i vidt omfang overladt til parterne selv – skal se det som en begyndelse. Der er altså ikke tale om en lille week-endforlængelse eller noget tilsvarende. Dette er begyndelsen til, at arbejdstiden mere varigt kommer ned på et lavere niveau.

Om lærlingene, som vi jo har haft en diskussion om i udvalget, vil jeg godt sige, at

det, der er vores målsætning med lærlingene og deres lønudvikling, er, at alle lærlinge får 2 pct. i år og 1½ pct. næste år. Jeg tror ikke, vi på nuværende tidspunkt har nået den optimale tekniske udformning af forslaget, og derfor mener jeg, der er grund til at vurdere det igen. Derfor skal jeg allerede nu spørge, om vi kan få fornyet udvalgsbehandling efter andenbehandlingen af disse forslag. Så må vi se, om det fører til ændringsforslag.

Jeg skal til sidst sige vedrørende forslaget om sygesikringen, fordi hr. Svend Auken mente, at det forslag ville koste det offentlige mere, at jeg tror, hr. Svend Auken ikke rigtig har fået læst ændringsforslaget. Der kom under udvalgsarbejdet et ændringsforslag, således at de ting, hr. Svend Auken påpegede, faktisk er bragt på plads.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu talte fru Lone Dybkjær så smukt om retfærdighed og uretfærdighed og om, hvor svært det er at være retfærdig, og i virkeligheden laver vi mange ting herinde, der ikke er retfærdige. Når man nu bekymrer sig så meget om uretfærdighed og retfærdighed, vil jeg hive minimallønsområdet frem, hvor man får 2, henholdsvis 1,5 pct. som en overgrænse, som de enkelte overenskomstområder så selv hvert eneste ét skal forhandle sig frem til.

Fru Lone Dybkjær ved godt – det er jeg 100 pct. overbevist om – at de kvinder, der arbejder inden for butiksområdet, de kvinder, der arbejder inden for hotel- og restaurationsområdet, de kvinder, der arbejder inden for Kvindeligt Arbejderforbunds område, i de forhandlinger ikke vil stå så stærkt, at de vil få en bønne. Det vil sige, at mange af de kvinder, der i dag får 49 kr. 50 øre i timen, intet får. Det er en oplagt uretfærdighed, og man kunne meget, meget let have gjort noget for i alle tilfælde at gøre denne lille ting i regeringsindgrebet mere retfærdig, når man nu på radikal vis bekymrer sig så meget om, hvad der er retfærdigt og uretfærdigt. Sådan er det altså.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):